ဇာဂနာ

တင်ပကာနှောင်အရှည် ကောင်းကြစေ...

စကားလက်ဆောင်မွန်

ဒီစာမူနဲ့ ပက်သက်လို့ နည်းနည်းပြောချင်တာလေးတွေ ရှိပါတယ်။ `ဇာဂနာ` ဆိုတာ လူပြတ်တစ်ယောက်လို့ တိုင်းပြည်က သိပါတယ် ။ ဒါပင်မဲ့ ဇာဂနာတဲ့နာမည်ကို ကာကွယ်ခဲ့ရတာ အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။ စစ်အစိုးရလက်ထက် `ဇာဂနာ`ပပျောက်ရေး စီမံကိန်း` အမျိုး မျိုး နဲ့ အကောင်းအထည်ဖော်ခဲ့ကြပေမယ့် ဇာဂနာ ရှင်သန်လို့ ကျန်နေခဲ့ဆဲပါ။ ဒါကို မှတ်တမ်းမှတ်ရာလေး ထားခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်လို့ပထမဦးဆုံးအကြံပေးခဲ့သူက (ကို) လွှမ်းဝေနိုင်ပါ ။ သူစီစဉ်တဲ့ ရတီမဂ္ဂဇင်းမှာ အခန်း ဆက်ဆောင်းပါးအဖြစ် စတင်ဖော်ပြခဲ့ပါတယ် ။ ဒါပင်မဲ့ စာပေစိစစ်ရေးရဲ့ လိုမျိုး မလိုတစ်မျိုး တွေကြောင့် စာမူဟာ စင်းလုံးချော စာမျက်နှာပေါ် ရောက်မလာခဲ့ရရှာပါဘူး ။ တစ်ခါ ဇာဂနာကို ဖမ်းလိုက်ပြန်တော့ စာမူကို အဆုံးအထိ မဖော်ပြနိုင်ခဲ့ ပြန်ပါဘူး ။ ဒီနေရာ ကြားဖြတ်ပြီး တစ်ခုလောက် တင်ပြရစေ ။ ဇာဂနာဟာ ကိုယ့်စာစုကိုယ့်အဖွဲ့နဲ့ ပဲ ကပြခဲ့ပါတယ် ။ တခြားဘယ်အဖွဲ့နဲ့ ပဲ ကပြခဲ့ပါတယ်။ တခြားဘယ်အဖွဲ့နဲ့ တွဲ ပြီး မကခဲ့ဖူးပါ ။ ၁၉၈၈ တုန်းက ဇာဂနာတို့အဖွဲ့ တအားအရှိန်တွေ တက်နေတုန်းက ဇာတ်လောက အငြိမ့်လောက လူတွေ လာပြီး ဇာဂနာ့ကို ဖဲ့ခေါ်ခဲ့ကြပါတယ်။ဇာဂနာ လိုက်မသွားခဲ့ပါ ။ တစ်ခါ အဲ့ဒီအချိန်က နာမည်ကြီးနေတဲ့ လူပြက်တစ်စုံက ဇာဂနာ့ဆီက ရောက်လာပြီး `ဇာတ်လောကထဲ ဝင်ရဲရင် ဝင်လာကြည့်၊ ပုရွက်ဆိတ်ချေပစ်လိုက်မယ်`လို့ လာကြိမ်းဝါးဖူး ၊ ခြိမ်းခြောက်ဖူးပါတယ် ။ နိုင်ငံကျော်ဇာတ်မင်းသားကြီးတစ်ဦးကလည်း မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာပေါ်ကနေ နိုင်ငံရေးပြက်လုံးတွေ ပြက်နေတဲ့ ဇာဂနာတို့ကို အငြိမ့်အဆကြောင်း ဘာမှ မသိကြောင်း အပုပ်ချပြီး ဆယ်လဆက်တိုက်ရေးခဲ့ပါတယ် ။ ဒါတွေကို အငြိုး အတေးမထားပါဘူး မှတ်တော့ မှတ်ထားပါတယ် ။ ဇာဂနာဟာ ကိုယ့်မူနဲ့ ကိုယ်ရပ်သူဖြစ်ပါတယ် ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိပါးပါဘူး ။ အစိုးရကိုတော့ ထိပါးပါတယ် ။ ဒါကြောင့်လည်း အဖမ်းခံရတာ ပေါ့။

ဇာဂနာ ထောင်ကလွှတ်လာတဲ့အခါ ကိုမျိုး (မြန်မာစာ) ကပေါ်ပြူလာဂျာနယ်မှာ အပတ်စဉ်ပြန်လည် ဖော်ပြခဲ့တယ် ။ ဒါလည်း အဆုံးမသတ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး ။ခုတော့ အစအဆုံးကို

ဘာပယောဂမှ မပါဘဲ စာဖတ်သူလက်ထဲ ပို့လိုက်ပါပြီး ။

ဒီစာအုပ်ထုတ်ဝေနိုင်ဖို့ (ကို) လွမ်းဝေနိုင် ၊ ကိုမျိုး (မြန်မာစာ) ကပေါ်ပြူ လာဂျာပိုင်းတော်သားများ ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်အနွံ့အတာကို ကောင်းကောင်းခံပြီး ပါရမီဖြည့်ပေးကြတဲ့ HOME တစ်ရုံးလုံးတို့ကို အထူးပဲကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့ မှတ်တမ်းပြု လိုက်ပါရစေ ။

ဇာဂနာ

၁၉၈၀ ခုနှစ်က စလို့ အနုပညာနယ်ထဲကို ရောက်လာတဲ့ ကျွန်တော်ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ အနုပညာလမ်းကြောင်းဟာ တစ်စက်ကလေးမှ မဖြောင့်ဖြူး ခဲ့ပါဘူး။ ၁၉၈၀ ခုနှစ်မှာ လူပြက် ။ ၁၉၈၅ ခုနှစ်မှာ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် ၊ ၁၉၈၈ကနေ ၁၉၉၀ အထိ တစ်နှစ်တိတိ အနုပညာအလုပ်တွေနဲ့ တရစပ် မနားရအောင်လုပ်နေရင်းက မဲဇာမှာ လေးနှစ်လောက် ခိုနား၊ ၁၉၉၄ ကျမှ အနုပညာနယ်ထဲကို တစ်ခါပြန်လာ ၊ ၁၉၉၆ကနေ ၁၉၉၉ အထိ သုံးနှစ်လုံးလုံး ကန့်လန့်ကာနောက်ကွယ်က အနုပညာသမား၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ရောက်မှ ပရိသတ်ရှေ့ကိုပြန်ရောက်လာခဲ့ စဖြင့်ငုပ်လိုက်ပေါ်လိုက်နဲ့ အနုပညာနယ်ထဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ ကျင်လည်ခဲ့ရပါတယ်။ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဇာဂနာဆိုတဲ့ နာမည်လေးတစ်ခု တိုင်းပြည်က မမေ့အောင် ကြိုးစားခဲ့ရတာ တော်တော်ပင်ပန်းလှပါတယ်။

တင်ပဏ္ဏာနှောင်းအရှည်ကောင်းကြစေ

” နှောင်းအကျိုး ဖြာ အပြစ်တကယ်ရှင်းကြစေဖို့

ထောင့်ကိုးရာ ရှစ်ဆယ်တွင်းမှာ လ

နှင်းမှုန်က တဝေဝေ

မေတ္တာခြွေပါတဲ့ ကျွန်တော်တို့ပွဲ ”

ကျွန်တော်ပထမဆုံးဆိုခဲ့ရတဲ့ ခွန်ထောက်ပါ။ ကျွန်တော်ဟာ လူရွှင်တော်ဘဝကို ၁၉၈၀ ခုနှစ်မှာ စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ အရိုင်း(ပြာလောင်)၊ တက်တူ၊ စုတ်ချွန်း၊ ကြွက်ပြိုး၊ ပိန်ပိန်ထက် (၂) နှစ်နောက်ကျပြီးမှ အငြိမ့်စင်ပေါ်တက်ခဲ့ရတာ ပါ။

၁၉၇၆ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော်ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ဒေသကောလိပ်အမှတ်(၂)ကိုရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးရင်တက္ကသိုလ်ကို တန်းတက်လို့ မရပါဘူး။ ဒေသကောလိပ်(၂)နှစ်တက်ရပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ ၁၉၇၈ ခုနှစ် ရန်ကုန်မြို့ တော်ခန်းမ သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်မှာ ကပြဖျော်ဖြေဖို့အတွက် ဒေသကောလိပ်(၂) အငြိမ့်အဖွဲ့ဖွဲ့မှာ ဖြစ်တဲ့အကြောင်း ၊ပါဝင်လိုတဲ့ လူရွှင်တော်များ ၊မင်းသမီးများ စာရင်းပေးသွင်းကြဖို့နဲ့ ပြို င်ပွဲဝင်ကြတဲ့ အကြောင်း ကြေငြာချက်တွေ ကျောင်းနံရံတွေမှာ ကပ်ထားတာ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားခဲ့ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ရှစ်တန်းကျောင်းသားဘဝတုန်းက ကျွန်တော်အမေ ဇာတ်ဆရာလုပ်ပေးလို့ရှမ်းပြည်နယ် အောင်ပန်းမြို့ ပရဟိတကျောင်းမှာ အဲ့ဒီက ကျောင်းသားလေးတွေနဲ့ တွဲ ပြီး အငြိမ့်တက်ကခဲ့ဖူးပါတယ်။ အစီအစဉ်မရှိဘဲ တက်ကခဲ့တာပါ။ အဲ့ဒီတုန်းက ပိုးအခံကရှိနေသေးတော့ လူပြက်လုပ်ဖို့ ခေါ်တဲ့ ကြော်ငြာစာကို ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ပြိုင်ပွဲဝင်ရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျွန်တော် မကြိုက်ခဲ့ပါဘူး။လူရွှင်တော်အလုပ်ကို ပြိုင်ပွဲဝင်ခိုင်းပြီး အမှတ်ပေးဆုံးဖြတ်လို့

ရတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်တော်လုံးဝလက်လက်သင့်မခံနိုင်ပါဘူး ။(အဲဒီ သဘောထားဟာ ခုချိန်ထိ မပြောင်းလဲဘဲ ရှိနေပါသေးတယ်)။ အဲ့ဒီအချက်တစ်ချက်တည်းနဲ့ ပဲ ကျွန်တော်ဟာ အဲ့ဒီပြိုင်ပွဲကို လျစ်လျူရှုခဲ့ပါတယ် ။ (အဲ့ဒီသဘောထားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ၁၉၈၃ ခုနှစ်မှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လိုင်မြေအနုပညာအဖွဲ့ကို ကျွန်တော်တာဝန်ယူ ဦးဆောင်ပြီး သွားရောက်က ပြရတဲ့အခါ တိတိလင်းလင်းဆွေးနွေးတဲ့ အဆင့်ကိုရောက်လာခဲ့ပါတယ် ။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် လိုင်နယ်မြေဆိုတာ အရင်ဒေသကောလိပ်အမှတ်(၂)ကို အမည်ပြောင်းခဲ့တာပါ ။ အဲ့ဒီကျောင်းက ရွေးချယ်ထားတဲ့ လူရွှင်တော်တွေ မစွံတဲ့အတွက် တခြားကလူတွေကိုခေါ်ယူပြီး ကရတဲ့ အဖြစ်သက်သေဖြစ်ခဲ့ပါတယ်)။

အထက်ကစကားကို ပြန်ဆက်ရရင် လူရွှင်တော်ပြိုင်ပွဲကနေ ကြွက်ပြုံး ၊တက်တူ ၊ စုတ်ချွန်းတို့ အရွေးခံခဲ့ရပါတယ် ။ ပိန်ပိန်ကတော့ ဆရာကြီး ဦးကောင်ညွှန့်ရဲ့ ခန့်စေမိန့်နဲ့ တစ်ချက်လွှတ်လူရွှင်တော်ဖြစ်လာခဲ့တယ်လို့သိရပါတယ် ။ သူတို့တွေမြို့တော်ခန်းမရှေ့မှာ ကကြတော့ ကျွန်တော် မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး ။ မှန်တဲ့အတိုင်းဝန်ခံရရင် သူတို့ကို ကျွန်တော် `အထင်မကြီးတာ`ဖြစ်ပါတယ် ။ နောက်တစ်ချက်ကတော့ တစ်နှစ် တစ်ခါ ကြည့်ခွင့်ရတဲ့ သင်္ကြန်သံချပ်ကားများ နဲ့ သူတို့ပွဲကိုမလဲနိုင်ခဲ့တာပါပဲ။ကျွန်တော်ငယ်ငယ်ကတည်း က သင်္ကြန်မှာ ရေမပက်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး ။သံချပ်ကားတွေကိုပဲ မော့ကြည့်ခဲ့ရပါတယ် ။ ခေတ်ကို သရော်တဲ့ သင်္ကြန်သံချပ်အသင်းတွေရဲ့ သံချပ်တွေကိုသဘောကျခဲ့ပါတယ်။ (ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်တော့်ပြက်လုံးတွေဟာ သရော်သံပါခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ကောက်ချက်ချမိပါတယ်)။

အဲ့ဒီတော့ ဒီသင်္ကြန်အသင်းတွေကို ရန်ကင်း ၊ ဘောက်ထော် ၊ ဝွတ္တလစ်တို့မှာ လိုက်ကြည့်ရင်းနဲ့ ဒေသကောလိပ် အမှတ်(၂) အငြိမ့်ဆိုတာ လုံးဝမကြည့်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး ။ ထိုနည်းတူစွာ ပဲ ဒေသကောလိပ် (၁)၊ ဒေသကောလိပ်(၃)၊ စက်မှု၊ စီးပွားရေး ၊RASU ဘယ်အဖွဲ့ကိုမှ ကျွန်တော် မကြည့်ဖူးခဲ့ပါဘူး ။ ၁၉၈၀ ခုနှစ်ကျွန်တော်လူရွှင်တော်ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ အချိန်အထိ ဘယ်တက္ကသိုလ်ကောလိပ်က အငြိမ့်ကိုမှ မကြည့်ခဲ့ဖူးတာ ကျွန်တော်ရဲ့ အားနည်းချက်လို့ဆိုလိုရင်လည်း ခံရုံပါပဲ ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ `ကြည့်ရလောက်တယ်`လို့မထင်မိခဲ့တာလည်း ပါပါတယ် ။

ပုလဲသွယ်မွေးဖွားခြင်း

သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ် တတိယနှစ်ကျောင်းသားအဖြစ်နဲ့ ၁၉၈၀ မှာ ကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ။ အဲ့ဒီမှာ သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်ရဲ့ တတိယအကြိမ် ဘွဲ့နှင်းသဘင်အခမ်းအနားနဲ့ တည့်တည့်တိုးတော့တာပါပဲ။ အရင်ကဆိုရင် ကျွန်တော်တို့တက္ကသိုလ်ရဲ့ ဘွဲ့နှင်းသဘင်းအခမ်းအနားဟာ ဆေးတက္ကသိုလ်(၁)နဲ့ တွဲ ပြီးလုပ်ခဲ့ရတာ ပါ။ တသီးတခြားဖြစ်လာခဲ့တာ သုံးကြိမ်ပဲ ရှိသေးတာပေါ့။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ပါမောက္ခချုပ်ဆရာကြီး ဦးအောင်သန်းကရော၊ ဌာနမှူး ဆရာဦးမြင့်နိုင်တို့ကပါ ကျောင်းသား ကျောင်းသူတွေရဲ့ ပဒေသာကပွဲ ထည့်ချင်ကြတယ်။ ဒီဘွဲ့ပေးတဲ့အခမ်းအနားပြီးရင် ညဘက်မှာ ညစားပွဲလုပ်လေ့ ရှိတာကိုး။ အရင်ကတော့ ညစာစားပွဲမှာ တီးဝိုင်းတစ်ခုငှား၊ အဆိုတော်တွေ ဆိုတော်တွေဆိုကြပေါ့။ ဒီနှစ်မှာ တော့ ကိုယ့်ကျောင်းက ကျောင်းသားတွေရဲ့ ပဒေသာကပွဲ စမ်းသပ်ချင်လာတဲ့ သဘောပါ။ ငွေကုန်ကြေးကျလည်းသက်သာသွားမယ်။ ကျောင်းရဲ့ လူပ်ရှားမှုတစ်ခုလည်း ဖြစ်သွားမယ်။ (ဆေးတက္ကသိုလ်-၁ကို ကြွားချင်တာလည်း ပါပါလိမ့်မယ်)။ ဒီတော့သွားဘက်ဆိုင်ရာဆေးတက္ကသိုလ်မှာ အရင်အငြိမ့်ကခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုသန်းထွက်အေးတို့၊ မခင်ထားရီ(ဆုမုတြာ)တို့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုသူတို့က ဒီနှစ်ဘွဲ့ယူကြမှာ။မနက် ဘွဲ့ယူ၊ ညစင်ပေါ်တက်က၊အဲ့သလိုမျိုး တော့ မသင့်တော်ဘူးဆိုပြီးဆရာတွေက လက်မခံ။ (ကျွန်တော်ဘွဲ့ယူတဲ့ နေ့တုန်းကတော့ သင့်တော်တယ်ထင်ပါရဲ့၊ငြိမ့်ကခဲ့ရပါတယ်)။တခါ ကိုသန်းထွက်အေးတို့ နေရာကို ဆက်ခံမယ့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေကလည်းမရှိ။ (သူတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ကြားမှာ ငါးနှစ်ကွာပါတယ်)။ ဒီတော့ ဒီနှစ်မှကျောင်းကို ရောက်လာတဲ့ မောင်မယ်သစ်လွင်တွေထဲကပဲ ရှာမှာ ဖြစ်မယ်လို့ဒေါက်တာဦးမြင့်နိုင်က တွေးမိသွားတယ် ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်တော်ကို ခေါ်ပြီး"အငြိမ့်ကနိုင်မလား။ တို့တက္ကသိုလ်မှာ အရင်တုန်းကဒေါက်တာ သန်းထွက်အေးတို့ ကဖူးတယ်။သူတို့တုန်းက နာမည်ရတယ်။ အောင်မြင်တယ်။ ခု မင်းတို့အလှည့်မှာ အဲ့သလိုလုပ်နိုင်မလား" လို့မေးပါလေရော

။"လုပ်နိုင်ပါတယ်" လို့ကျွန်တော်ဖြေမိလိုက်ပါတယ် ။(ဒီတုန်းက ကျွန်တော်ဘာကြောင့် အလွယ်တကူအဖြေပေးလိုက်မိမှန်း မသိခဲ့ပါဘူး ။ နောက်တော့မှ တဖြည်းဖြည်းချင်းသုံးသပ်လာခဲ့မိတာက ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ပုန်းနေတဲ့ စိတ်ကလေးကို သွားပုတ်နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတာကြောင့်ပဲလို့ အဖြေရခဲ့ပါတယ်)။ ဒါနဲ့ ပဲဆရာ ဦးမြင့်နိုင်က "မင်းတို့ကို ဇာတ်တိုက်ရက် တစ်လပေးမယ် ။ ငါ့ကိုလာကပြ ။ ငါသဘောကျမှ ဆရာကြီး ဆီ တင်ပြပေးမယ်" လို့ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို တာဝန်ပေးလိုက်ပါလေ လရော။

ကျွန်တော် စွယ်ရွတ်ပြီးသာ ခေါင်းညိတ်လာခဲ့တာ ၊ကျွန်တော်တို့အတန်းထဲမှာ ကတတ်တဲ့ လူရှိလား ၊ မရှိလားလည်းမသိ ။လူပြတ်ပိုးပါတာ ဘယ်နှယောက်ရှိမှန်းလည်း မသိ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့အတန်းထဲမှာ စုစုပေါင်း လူဦးရေ ခြောက်ဆယ်တည်းရှိတာ ။ ယောကျ်ားလေးက ၄၈ ယောက် ၊ မိန်းကလေးက ၁၂ ယောက်။သူများ တကာကျောင်းတွေမှာ လို သောင်းချီပြီး ရှိနေတာ မဟုတ်။ တစ်ခါဆေးတက္ကသိုလ်ရောက်လာတယ်ဆိုကတည်းက စာချိုး (ဂျိုး)တွေ ။ တော်တော်များများ က ကျောင်းစာ လွဲရင် ဘာမှသိတာမဟုတ် ။ နောက်ပြီးကျောင်းသူကျောင်းသား အများ စုက ဆောင်ကျောင်းသားတွေ ။ ကျွန်တော်က နေ့ကျောင်းသား။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိဖို့ ကမလွယ်။ ခုတောင် လူခြောက်ဆယ်ရဲ့ နာမည်ကိုအလွတ်ရသေးတာမဟုတ် ။ မခတ်ဘူးလား။

လူကြုံတော့လည်း ထရံမှာ အကြွေးမှတ်လို့ရတယ်ဆိုတာလို ကျွန်တော်ပထမဆုံးတီးခေါက်မိတာ အဆောင်ကျောင်းသားတွေကိုပါ ။ သူတို့ကနေ့သားတွေထက် ပိုပြီး စည်းလုံးတယ် ၊ရိုင်းပင်းတယ်။ ဘော်ဒါစိတ်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော်ကံကောင်းသွားခဲ့ပါတယ်။ မအူပင်က လင်းထွက်ကို သွားမေးမိတော့ သူကပိုးကိုး။ ရွှေမန်းတင်မောင်လို ဟဲရမလား ။ခင်မောင်ရင်လို ဟစ်ရမလား။ဗက ဘိုးဘိုးကြီးလိုရွတ်ရမလား။ အားလုံးအရည်ကျိုသောက်ထားတဲ့ကောင်။နှစ်ခါ မခေါ်ရဘူး၊ ဘယ်နေ့လဲဆိုတာမျိုး ၊ လင်းထွက်ကမှတစ်ဆင့် သနပ်ပင်သား အော်စကာ(ခ)သိန်းငွေသော် ၊ ရမည်းသင်းသားကျော်မြင့်စိုး၊ရေနံချောင်းသား အောင်ကျော့ဖုန်းတို့နဲ့ ပါ ပူပေါင်းမိခဲ့ကြပါတယ်။တိုတိုပြောရရင် လူရွှင်တော်တွေရပြီးပေါ့ ။ (အောင်ကျော့ဖုန်းက

တစ်ပတ်လောက်အကြာမှာ စိတ်ညစ်ပြီး ထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။) မင်းသမီးကိစ္စ ကျွန်တော်နဲ့ လင်းထွက်တို့ တိုင်ပင်ပြီး ယုဝတီဆောင်မှာ နေတဲ့ မသက်စိန်(မော်လမြိုင်)ကိုသွားပြီး အကူအညီတောင်းခဲ့ပါတယ်။အဲ့ဒီမှာ တစ်ခါတည်းကို ခွတွေ ကျကုန်တော့တာပါပဲ ။ အဲဒီ မသက်စိန်က တော်တော်ကတတ်တဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေပါလေရော။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကိုခေါ်လို့မဖြစ်နိုင်ဘူး ။ အကြောင်းကတော့ဇာတ်ခုံပြိုကျနိုင်လောက်အောင် သူဟာဖွံ့ဖြိုး နေလို့ပါပဲ ။အားလည်းနာတယ်၊ခင်လည်းခင်ပါတယ်ဆိုပြီး သူ့ကိုချော့မော့လို့နည်းနည်းပါးပါးကတတ်ပြီး အခြေခံလောက်သင်ဖူးတဲ့စစ်ကိုင်းက တင်မိုးသန်းကိုတွေ့ ပါလေရော။ဒါနဲ့ ပဲမသက်စိန်ကို အကူအညီတောင်းပြီး တင်မိုးသန်းကို တစ်ပွဲတိုးကနိုင်ဖို့ ကက်ဆက်သီချင်းနဲ့ အကကျင့်ခိုင်းခဲ့ရပါတော့တယ် ။

မင်းသမီးကိစ္စပြီးသွားပြန်တော့ လူရွှင်တော်တွေဘက်လှည့်ရပြန်ပါတယ်။ဘာတွေပြောပြီး ဘာတွေပြက်ကြမလဲ ။ မိုးကျော်-ဆိုနီ ပြက်တာက ဘယ်လို ၊ဈေးသည်ကြီး ဆန်နီ ဘယ်လို၊ ဦးသိန်းဆု ၊ဦးကြယ်နီ၊ ဦးဟန်ညွှန့်ကဘယ်နှယ် ၊ အဲသလိုတွေ လျှောက်ပြောတာပဲ ရှိတယ်။ ပြက်လုံးတစ်လုံးကိုဘယ်လိုပြက်ရမယ်မသိကြဘူး ။ငယ်ငယ်က ဇာတ်ခုံပေါ်တက်ခဲ့ဖူးတာ ၊ ကျောင်းကပွဲတွေမှာ ကခဲ့ဖူးတာတွေဟာ အသုံးမဝင်မှန် အဲဒီ ကျမှ သိလာရပါတော့တယ်။ အမှန်တိုင်းပြောရရင်ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီ အချိန်တုန်းက တော်တော်ပွဲတိုးဖူးနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပြီး။စာပေဟောပြောပွဲတွေမှာ ကလေးအသံတု မောင်သူရဆိုပြီး ခြောက်နှစ်လောက် မြန်မာပြည်အနှံ့လှည့်လည်ခဲ့ဖူးပါပြီး။ အငြိမ့်နဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့နှစ်ခါပဲ စင်ပေါ် တက်ဖူးပါသေးတယ်။

တစ်ခါကရှစ်တန်းကျောင်းသားဘဝ ၊ တစ်ခါက ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာ ပါ ။ ဆယ်တန်းကျောင်းသားဘဝကအဖြစ်အပျက်ဟာ ယနေ့တိုင် မမေ့နိုင်ဆိုတာလိုပါပဲ။ ဇာဂနာကို လူပြက်ဖြစ်အောင် မောင်းနှင်တဲ့ အားတွေထဲမှာ ထိပ်ဆုံးကပါ ခဲ့ပါတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်တုန်းက ကျွန်တော်ဟာ စင်မြင့်နဲ့ တော်တော်နီးစပ်နေပါပြီး။လက်ခုပ်သံရဲ့ အရသာကို တော်တော်သိနေပါပြီ။ ၁၉၇၆ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလမှာ ကျွန်တော့်အမေရဲ့ ဇာတိတောင်စွန်းမြို့ မှာ စာဆို၏ တော်ဟောပြောပွဲတစ်ခုလုပ်ခဲ့ပါတယ် ။ မေမေရယ် ၊ ဒေါ်ခင်ဆွေဦးရယ် လေးလေး ဦးထွန်းဝေရယ် ၊ဆရာကြီး ဦးရန်အောင်ရယ် ၊

ကျွန်တော်ရယ်သွားရောက်ခဲ့ကြပါတယ် ။စာပေဟောပြောပွဲမြင့်ပေါ်မှာ အသံတုလုပ်ပြ၊ ရယ်စရာလေးနည်းနည်းပါးပါးပြောပြ၊ ပရိသတ်တွေက သဘောကျဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ထင်မိသွားပုံရပါရဲ့ ။ကျွန်တော်ဝမ်းကွဲညီမလေးနဲ့ အတူ အငြိမ့်ခုံပေါ်တက်ကဖို့လွယ်လွယ်ပဲ ဆုံးဖြတ်မိခဲ့ပါတော့တယ်။ သူတို့ရပ် သူတို့ရွာမှာ က မြို့ ပေါ်မင်းသမီးတွေနဲ့ ရွာကလူတွေ ပေါင်းပြီး ပြဇာတ်ကတာတို့ ၊ မြို့ ကလူရွှင်တော်တွေနဲ့ နယ်ခံကျောင်းသူအရပ်သူတွေ ပေါင်းပြီး အငြိမ့်ကတာတို့ဆိုတဲ့ ဓလေ့တွေက ရှိနေတာကိုး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်ညီမနဲ့ အတူတူကဖို့ မော်လမြိုင်က လူရွှင်တော် နှစ်ယောက်ကိုငှားထားပါတယ် ။ တိုတိုပြောရင် အဲဒီ လူရွှင်တော်နှစ်ယောက်နဲ့ တွဲ ပြီး ကျွန်တော်ဟာ လူပြက်အဖြစ်နဲ့ စင်ပေါ်တက်ခဲ့ရပါတော့တယ်။ ပွဲမကခင်တုန်းက အဲဒီ လူရွှင်တော်နှစ်ဦးနဲ့ ကျွန်တော်ဇာတ်တိုက်ခဲ့ပါသေးတယ်။ တောင်ပေါ်က ရှမ်းကြီးတစ်ယောက် မွန်ပြည်နယ်ကို လာလည်တဲ့ ပြက်လုံး၊ ပဟေဠိပြက်လုံး၊ ရုပ်ရှင်နာမည်ဝှက်တဲ့ ပြက်လုံးတို့ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်လည်းစင်ပေါ်ကိုရောက်ရော သူတို့တွေဟာ အဲဒီ ပြက်လုံးတွေ တစ်လုံးမှမပြက်တော့ပါဘူး။သူတို့ဘာသာ ပြက်ချင်တဲ့ဟာတွေလျှောက်ပြက်။ကျွန်တော်ကတော့ ဟုတ်ပ့ါကလွဲလို့ဘာမှပြန်မပြောတတ်ဘဲ နောက်တစ်နေ့ မြို့ ထဲမထွက်ရဲလောက်အောင် အရှက်တွေ အကြီးကြီးကွဲခဲ့ပါတော့တယ်။

ဒီနေရာမှာ သင်ခန်းစာတော်တော်ကြီးကြီးမားမားရလိုက်တာကတော့ `ကိုယ့်မှာ ဝမ်းစာမရှိဘဲနဲ့ ဘယ်တော့မှ လူရှေ့မထွက်နဲ့ `ဆိုတာ ပါပဲ ။အဲဒီ လူရွှင်တော်နှစ်ယောက်နဲ့ နောက်(၁၂) နှစ်အကြာမှာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ အကြောင်းကို နောင်တော့ ထည့်ရေး သွားပါမယ်။

အထက်စကားကို ပြန်ဆက်ရရင် လူရွှင်တော်ပြက်လုံးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတွေ့အကြုံကျွန်တော်တို့မှာ လုံးဝမရှိတာပါပဲ။ဒီတော့ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ငါးပိဖုတ်တာတောင် ဆရာ မပြ နည်းမကျလို့ဆိုတာကိုး ။ တောင်ရှည်တောင် မဝတ်တတ်တဲ့ ကောင်တွေကများ ရာရာစစဆိုတဲ့ အသံတွေတောင်ကြားလာသလိုလိုဖြစ်လာပါတယ်။

အနီးဆုံးကို တွေးကြည့်လိုက်တော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကြီးကိုပြေးမြင်ပါတော့တယ်။ ကျောင်းသားချင်း ရိုင်းပင်းမှာ ပဲဆိုတဲ့ စိတ်နဲ့ အားကိုးတကြီးရောက်သွားခဲ့တာ ကျွန်တော်အမှာ းပါပဲ။ ဟိုနေ့ရွှေ့၊ အနုပညာအသင်းခန်းထဲ ထိုင်ခိုင်းထား၊ သူတို့ကတော့စစ်တုရင် ထိုင်ကစားနေ၊ ညနေလောက်ကျမှ ညီလေးတို့ရေ နက်ဖြန်မှ တစ်ခါပြန်လာခဲ့ဆိုတာတွေ များ လာတော့လင်းထွက်က ကျွန်တော်ကို မင်းတို့ရန်ကုန်သားတွေ ဒီလိုပဲလားလို့ တဖြစ်တောက်တောက်ပြော၊တော်ပါပြီကွာ၊ နောက်နေ့က စလို့ငါမလိုက်တော့ပါဘူးလို့လင်းထွက်က ထုတ်ပြောတဲ့အထိ သူခမျာ စိတ်ပျက် ။ ကျွန်တော့်မှာ လည်းကြိတ်ရှက်နေပေ မယ့်နောက်တစ်နေ့မှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်အနုပညာအသင်းခန်းကိုကျွန်တော်ရောက်ခဲ့ရပြန်ပါတယ် ။အဲဒီ မှာ မည်သည့်အရပ်ကစေလွှတ်လိုက်သည်မှန်းမသိတဲ့လူသူတော်ကောင်းကြီးနဲ့ တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ် ။သူ့အမည်က ကိုအောင်ကိုကို၊ သကြ်ိန်မှာ မပြောတော့ဘူးဆိုတဲ့ အသင်းကို ကမကထလုပ်နေသူ၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ရဲ့ လူရွှင်တော်ဟောင်းကိုလံဘား ။ အခုလုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေပေမယ့် အနုပညာအသင်းကိုသံယောဇဉ်ရှိသူပီပီ တစ်ပတ်တစ်ရက်လောက် အလည်လာလေ့ရှိသူဖြစ်ပါတယ်။ တောင်ရှည်ဝတ်ပုံ၊ ခေါင်းပေါင်းပေါင်းပုံတွေကို ပြခဲ့သလို၊ ပြက်လုံးတချို့ ကိုလည်းပြောပြခဲ့ပါတယ်။ သူ့ပြက်လုံးတွေဟာ ခါးအောက်ပိုင်း ပြက်လုံးတွေများ နေတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်စိတ်နဲ့ သိပ်မတွေ့လှပေမယ့် ကျွန်တော့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ရမယ့် စာရင်းထဲမှာ ထိပ်ဆုံးက ထားပါတယ်။

ဒီတော့ရင် ပြက်လုံးကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ကျွန်တော်တော်တော်ခေါင်းခဲ သွားပါတယ် ။ကျွန်တော်တို့မှာ ကူကယ်ရာမဲ့ ဖြစ်နေပါပြီ။ကျွန်တော်ကြည့်ဖူး ကြားဖူးတဲ့ ပြက်လုံးတွေ ရေးချ၊လင်းထွက်ကြည့်ဖူး ကြားဖူးတဲ့ ပြက်လုံးတွေရေးချ။ ကောင်းမယ် ထင်တာတွေရွေးပြီး ဇာတ်တိုက်ကြည့် ။တော်တော်အဆင် မပြေပါဘူး ။ ဘာလိုနေမှန်းမသိအောင်ကို အဆင်မပြေလှပါဘူး။ ဒီလိုနဲ့ လွယ်အိတ်ထဲ ကျောင်းစာအုပ်မဟုတ်တဲ့ ဗလာစာအုပ်တွေကို ထည့်၊ လမ်းမတော်တစ်ဝိုက်က

အငြိမ့်ပွဲလက်ခံတဲ့ ဌာနတွေကိုသွား၊ ဘယ်နေ့မှာ ဘယ်အငြိမ့်ဘယ်နေရာမှာ ကသလဲဆိုတာကို လိုက်စုံစမ်းတော့တာပါပဲ။ နေ့ဘက်မှာ လူထုဒေါ်အမာရဲ့ အငြိမ့်တို့ပြည်သူချစ်သော အနုပညာများ တို့၊ဆရာကြီး မင်းသုဝဏ်ညွှန်ပြခဲ့တဲ့ ကဗျာ့ဘဏ်တိုက်တို့ ၊ဆရာသခင်တင်ဦး(မိုလ်သခင်ဆရာ) ပြောပြတဲ့ပြက်လုံးတို့၊ ဓာတ်ဆီဓာတ်ဆံပြက်လုံးတိုဆိုတာတွေကို ဖတ်မှတ်၊ညဘက်ကျတော့အငြိမ့်တွေ လျှောက်ကြည့်သဘောကျတဲ့ ပြက်လုံးတွေ မှတ်လိုက်နဲ့ ရက်ပေါင်း(၂၀)လောက်တောက်လျှောက်လုပ်လာလိုက်တာ အဲဒီ အပတ် လစဥ်စာမေးပွဲမှာ ကျွန်တော်ဟာ `ဘာသာစုံကျရှုံး `ဖြစ် သွားပါတော့တယ်။

လေရှာပုံတော်

မေ့လို့မရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ရှိနေပါသေးတယ် ။အထက်မှာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို ကျွန်တော်တို့ပြက်လုံးတိုက်တတဲ့အခါ တစ်ခုလိုနေတယ်ဆိုတဲ့ကိစ္စပါပဲ ။အဲသဟာကတော့`လေ`ပါခင်ဗျာ၊ လူပြက်တစ်ယောက် ပြက်လုံးထုတ်တဲ့ အခါမှာ လေရဲ့ အတိုး အဖော့၊ အပြင်း အပြတ်တွေကို ဘယ်လိုအသုံးချတယ်၊ဘယ်နေရာမှာ သုံးတယ်ဆိုတာတွေကို မသိနားမလည်ဘဲ ပြက်လုံးတိုက်မိလိုက်တာပါပဲ။ဥပမာဆိုပါတော့. . .ပြက်လုံးတစ်ခုမှာ -

လူ (၁)။ ။ငါကမင်းတို့လို အညာသားမဟုတ်ဘူးကွ ၊အောက် သား၊ ခုမှ အငီစိက တက်လာတာ

လူ (၂)။ ။ဟေ ဟုတ်လား၊ မင်းအောက် ဘယ်သူတွေများ ကျန်သေးတုံး

လူ (၁)။ ။မော်တော်ပီကယ်နဲ့ ဂဠုန်(လမ်းဘေးဈေးသည်သည်များ ကိုလိုက်ဖမ်းသူများ)

အဲဒီ ပြက်လုံးကို အဖြောင့်တိုင်းတောက်လျှောက်ပြောချသွားလို့ ရပါတယ်။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ ပရိသတ် မရယ်ပါဘူး ။ပရိသတ်စိတ်ဝင်းစားလာအောင် လေသံအတက်အကျနဲ့ ဆွဲခေါ်သွားရမှာ ဖြစ်ပါတယ် ။ `အောက်သား` ဆိုတဲ့နေရာမှာ အသံတင်ပြီးပြော ၊ ပြီးမှ`အငီစိက တက်လာတာ `ဆိုတာကို မခို့တရို့လေးပြော။ ပရိသတ်က အရသာနှစ်မျိုး ပေးလိုက်တဲ့ ပြက်လုံးအပေါ် မျောသွားရော။ ဒီမှာ တင် နောက်တစ်ယောက် လေပူသုံးပြီးဝင်မေး ၊ပထမတစ်ယောက်က လေပြတ်နဲ့ ဖြေ ။ဒါမှ ပရိသတ်ပွဲကျဖြစ်တော့မှာပေါ့ ။ဒီလိုမျိုး လူပြက်လေကို ကျွန်တော်တို့ နားမလည်ခဲ့လို့ ကိုယ့်ပြက်လုံးတွေ တင်နေတာပဲဆိုတာ သိလာရတယ်။ `တင်တယ်`ဆိုတာကတော့ ရယ်စရာ ပြောပေမယ့် မရယ်ရတာ ကိုပြောတာဖြစ်ပါတယ် ။

ဒီမှာ တင် ကတ်ဆက်တစ်လုံးနဲ့ ပွဲကြည့်ခဲ့တဲ့ ဘဝကို ရောက်

သွားပါတော့တယ်။အဲဒီ မှာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့သင်ခန်းစာကြီးနှစ်ခုကို ကျွန်တော်ရခဲ့ပါတော့တယ် ။ ပထမတစ်ခုကတော့ ကျွန်တော်ဟာ လူရွှင်တော်တစ်ယောက်ရဲ့ လေယူလေသိမ်း၊ပြောဟန်ဆိုဟန်တို့ကိုသေသေချာချာတိတိပပသိချင်တဲ့အခါမှာ (ဘယ်သူကမှလည်းအနီးကပ်သင်ပေးမှာ မဟုတ်တဲ့အတွက်) ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂျာနယ်လစ်အယောင်ဆောင်ပြီး လူရွှင်တော်ကြီးတွေကို အင်တာလိုက်ဗျူး ခဲ့တော့တာပါပဲ။ လူရွှင်တော်ကြီး ဦးရွှေငါးဆီ ရောက်တော့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်စာရေးဆရာကြီး ဦးဘယ်သူရဲ့ သား ၊ သပြေတေးမဂ္ဂဇင်းရဲ့ ပင်တိုင်အင်တာဗျူး ဆောင်းပါးတွေရေးနေသူ စာရေးဆရာပေါက်စလေး ကောင်းမြတ်သူပါလို့ မိတ်ဆက်ပြီး ဦးရွှေငါးလူရွှင်တော်ဖြစ်လာခဲ့ပုံနဲ့ ဦးရွှေငါးအကြိုက်ဆုံးပြက်လုံးများ ဟာဘာတွေ ဖြစ်လေမလဲရယ်လို မေးခဲ့တဲ့အခါမှာ အဘဦးရွှေငါးဟာ ပြက်လုံးတွေ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံးပြက်ပြပါတော့တယ်။ ဦးရွှေငါး ပြက်ပြတဲ့ထဲက တစ်ခုကတော လူရွှင်တော်နှစ်ယောက်၊တစ်ယောက်က မိန်းမလိုဝတ်၊နောက်တစ်ယောက်က ယောကျ်ားလိုနဲ့ သီချင်းပြိုင်ဆိုတာပါပဲ ။ အဲဒီ ပြက်လုံးကို ကျွန်တော်ရဲ့ စင်ပေါ်ပထမဆုံးပွဲမှာ အသုံးပြု ခဲ့ပါတယ်။ပြက်လုံးကတော့. . .

ကျားနှင့်မ ။ ။ပျော်တယ်ဟေ့ ပျော်တယ်ဟေ၊ ပျော်ပါတယ် ပျော်ပါတယ်

မ။ ။ ညီမမှာ ညီမှာ ထီးရှိတယ်

ကျား။ ။ကိုကို့မှာ ကိုကို့မှာ

ကျန်လူများ ။ ။ဘာဖြစ်လဲ ပြောစမ်း

ကျား။ ။ကိုကို့မှာ ဘီးရှိတယ်

ကျား။ ။ကိုကို့မှာ ခြောက်ကျပ်ရှိတယ်

မ။ ။ညီမမှာ ညီမမှာ

ကျန်လူများ ။ ။ဘာဖြစ်လဲ ပြောစမ်း

မ။ ။ညီမမှာ ညီမမှာ ဒေါက်ဖိနပ်ရှိတယ်

ဦးရွှေငါးဟာ အဲဒီ ပြက်လုံးကို နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး ပြက်ပြပါတယ် ။သူ့ရဲ့ လေယူလေသိမ်းအမူအရာတွေဟာ ဒီနေ့ထက်အောင် ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ စွဲငြိနေပါတယ်။ နောက်ပြက်လုံးတစ်ခုကတော့အင်္ဂလိပ်စကား ဘာသာပြန်ကိစ္စပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ရယ်ရပါတယ်။ ဆိုပါတော့. . .

လူ(၁)။ ။အင်္ဂလိပ်စာတတ်လား

လူ(၂)။ ။ကြိုက်တာမေး

လူ(၁)။ ။သိတာ ပြောစမ်း

လူ(၂)။ ။yes,no very good. . . ငါလေယာဥ်ကွင်းရောက်တော့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က သူ့ပစ္စည်းတွေ ပျောက်လို့တဲ့ ။ငါ့ကို သက်သေဖြစ် ပြီးရဲကို သွားတိုင်တယ်။ ရဲက ငါ့ကို မေးတာပေါ့။ ဟော့ကောင် မင်းယူသလားတဲ့ ။ ငါက ခပ်တည်တည်ပဲ ။ yes။ ဒါဆို ပြန်ပေးလိုက်ပါဆိုတော့ ဘာရမလဲ ။ငါက no ပေါ့။ ကောင်းပြီး၊ မင်းကို ဖမ်းတယ်လည်းဆိုရော very good ဆိုပြီး လိုက်သွားတာထောင်ထဲ တစ်ပတ်နေခဲ့ရတယ်ဟေ့"

အထက်က ပြက်လုံးဟာ အဘဦးရွှေငါး အကြိုက်ဆုံးပြန်လုံးတွေထဲတစ်ခုပါပဲ ။ ကျွန်တော်စင်ပေါ်မှာ တော့ မပြက်ခဲ့ပါဘူး ။ ဒါပေမဲ့ ဒီပြက်လုံးကို အခြေတည်ပြီး ပြက်လုံးအသစ်တစ်ခုလုပ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ နိုင်ငံခြားသွားတဲ့ မြန်မာတစ်ယောက် လေဆိပ်မှာ အကောက်ခွန်က ပစ္စည်းလည်းရှာရော လျက်ဆားပုလင်းကိုတွေ့ ၊ ဒါဘာလဲလို့ မေးတော့ဟဲဟဲ ဘာရမလဲ အင်္ဂလိပ်လို ပြောချလိုက်တာပေါ့။"This is 80 kinds of wind" လို့။ ဟား...ဒီကောင် လေကိုတောင်အမှုန့်လုပ်လာတယ်ဆိုပြီး ဖမ်း သွားပါလေရောဗျား ။ အဲဒီ ပြက်လုံးကို ၁၉၈၁ ခုနှစ်သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်အငြိမ့် ရုပ်မြင်သံကြားရိုက်တဲ့အခါမှာ ထည့်သွင်း ပြီးပြက်လုံးထုတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

အဘဦးဓာတ်ရှင်ဆီ ရောက်တော့လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သပြေက

ဆိုပြီး ဖြီးခဲ့တာပါပဲ။ အဘဦးဓာတ်ရှင်ဆီကနေ

ရာဇဝင်အူပေါက်ပြက်လုံးတွေ(လူသိထင်ရှားတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ အဖြစ်အပျက်တွေကို ချိတ်ဆက်ပြီး အရှည်ကြီး ဖြစ်အောင် ပြက်ရတာ ပါ။ သီတာနဲ့ ရာမ နစ်ပါးသွားကနေတုန်းမှာ ဗိုလ်အောင်ဒင်ရောက်လာပြီး ရာမပါးရိုက်၊ လွယ်သလား ခက်သလား ရာမကို လုပ်နေတုန်း ဗိုလ်အောင်ဒင်ကို ရဲမက်တွေဖမ်း ၊ ဘုရင့်ပဏ္ဏာတော် ကျူး ကျော်လို့ဆိုပြီးဘုရင့်ဆီကို ဖမ်းခေါ်သွားတော့ ဘုရင့်က ဘာမှမမေးဘဲ သေဒဏ်တန်းချလိုက်ရော ။ဒါနဲ့ ဘုရင့်ဆီမှာ အသနားခံတော့ ဖောင်ပေါ်တင် ရေမျှော်စေလို့ အမိန့်ချမှတ်လိုက်ပြန်တဲ့အခါ ဇာတ်လမ်းပြောင်းပြီး စူဠသုမ္မ၀ ဖြစ်သွားပြန်ပါတော့တယ်။)သီတံရှည်ပြက်လုံးတွေ(ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဘေးလူဝင်မပြောရအောင် တောက်လျှောက်ကြီး ပြက်တာပေါ့လေ ။ တစ်ခါတလေ ညစ်ချင်တဲ့ လူနဲ့ တွေ့ရင်တော့ကိုယ်ပြက်လုံးကို ခါးလယ်က ဖြတ်နင်းသွားရင်ခံပေရော့ပဲ ။ နမူနာပြောရရင် လူများ ဆင်းရဲလိုက်တာ စားစရာကိုမရှိဘူး။ အရင်းနှီးမလိုဘဲ လုပ်လို့ရအောင် မန်ကျည်းရွက်ကလေး ခူးရောင်းပါတယ် ။ချွတ်ထားတဲ့ ဖိနပ် လူခိုးသွားတော့ ခက်ရောပေါ့။ဒါနဲ့ သေတာင်ကောင်းပါတယ်ဆိုပြီး ရေထဲ ခုန်ချတာ ကံဆိုးချင်တော့ ဒိုက်ပုံကြီးပေါ် သွားကျပါလေရော ။ အဲ. . .ဖြစ်ချင်တာမြွေရေ့တည့်တည့်ဗျား ။ ကိုင်းပေါက်လိုက်စမ်းကွာဆိုပြီး ခေါင်းထိုးထည့်ပေးလိုက်တာ မြွေက လန့်ပြီး ရေထဲထိုးဆင်း သွားပါလေရော ။ကဲ ၊ကြည့်. . .ကံများ ပြောပါတယ်။ သေချင်တာကိုမသေရဘူး။ ကံကောင်းချင်ပြန်တော့ ရဲရဲကြီးဗျာ။ ကျပ်ပြားဝိုင်းလောက် ရှိတဲ့ ပတ္တမြားကြီး ။ နတ်သိကြားများ က မစတာပဲဆိုပြီး ခါးပုံစထဲ ထည့်၊ မဂိုလမ်းရောက်အောင် ပြေးပြီး ပန်းထိမ်ဆိုင်ရာ သွားရောင်းလိုက်တာဟဲဟဲ. . .ဘာရမလဲ။ တန်းဖမ်းခံရတာ ပါပဲ ။ ခရမ်းချဉ်သီးကြီး လိမ်ပြီး လာရောင်းလို့တဲ့။)

အဲသလိုပြက်လုံးရှည်ကြီးတွေ အများ အပြားရခဲ့ရပါတယ်။ တစ်ခုအမြတ်ထွက်တာကတော့ လူရွှင်တော်ကြီးနှစ်ယောက်ကို အနားကပ်ပြီး ကြည့်ခွင့်ရခဲ့တဲ့အတွက် သူတို့ရဲ့ မျက်နှာသွင်ပြင် ပြောင်းသွားတာ ၊ လေသံနဲ့ အညီ

အမူအရာလုပ်သွားတာတွေကို လေ့လာနိုင်ခဲ့တဲ့ အခွင့်ထူးပါပဲ ။ အဲဒီ လိုလူ့ရွှင်တော်ကြီးနှစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး အသံဖမ်းခဲ့တာတွေကို သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ဖွင့်ပြ ၊ လေယူလေသိမ်းတွေ တုပလေ့ကျင့်ကြနဲ့ ကျွန်တော်တို့တွေအရှိန်ရခဲ့ပါတယ်။

နောင် ဇာဂနာအဖြစ်နဲ့ အဘတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ပြန်ဆုံပြီး ခင်မင်သွားတဲ့ အခါ ဒီအကြောင်းတွေကိုလည်းပြောပြရော ”ခွေးကောင်လေး ၊တော်တော် လူပါး၀ ။ မင်းတော့ ကြီးပွားဦးမယ်” လို့ အဘ ဦးရွှေငါးနဲ့ ဦးဓာတ်ရှင်တို့က ပြောခဲ့ကြပါတယ်။ ဆုံးပါးသွားကြတဲ့အထိလည်း ကျွန်တော်နဲ့ တော်တော်ကို ခင်မင်ရင်းနှီးသွားခဲ့ပါတယ်။

ဒီကိစ္စတွေဟာ ခုနေပြန်ပြောတော့ သာမန်ထင်ရပေမယ့် အဲ့ဒီအချိန်တုန်းက လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘ၀အလှည့်အပြောင်းပါ ။ ကျွန်တော့်အတွက် ဘယ်တော့မှ မေ့မရမယ့် အတွေ့အကြုံပါပဲ။

၁၉၈၀ ခုနှစ် ဘွဲ့နှင်းသဘင် ညစာစားပွဲမှာ ဇာဂနာဖျော်ဖြေနေပုံ

သိဒ္ဓိအဖြစ် သရုပ်ဆောင်နေသော ဇာဂနာ

ဂုလိသွယ်အငြိမ့်မှ ဓာဂနာ

ကာ်တ္ဍူ၊ ဘောနာဘမှလဲ၊ စုတ်ချွန်ဂ ပိန်ပိန် (ဝေယံဇင် ဇော့)

ရှုရည်ချွန်ပွဲ အပြီး

ပုလဲသွယ်တင်ပြိုင်ပွဲဖျော်ဖြေခန်း

ဒေါက်တာကျော်မင်း၊ ဒေါက်တာမအေးစန္ဒာ၊ မောင်ဇော

လူရည်ချွန်ကပွဲ ဇာဂနာနှင့် မေဗွာ

အဆိုင်း ကြွက်ပြူး ဖိုးဝိုး မေဗွာ၊ ဇာဂနာ (လူရည်ချွန်အငြိမ့်)

အရှိန်နှင့် ဇာဂနာ

အရှိန်နှင့် ဇာဂနာ

ဇာဂနာ၊ ကင်းကောင်၊ ဗိုဒြို

ညောင်ညောင်၊ ထက်ထွေး၊ စုတ်ချွန်း၊ ဝိန်ဝိန်၊ ဇာဂနာ
မိုးနတ်သူဇာ ပထမဆုံးပြင်ပအငြိမ့်ပွဲ သာကေတ ရေနံမြေ

ကြောက်တတ်ရင် ပြက်လုံးကောင်းမရ

နောက်ကိစ္စတစ်ခုကတော့ ကိုလေးမောင် ၊ ကိုစွပ်ပရားတို့နဲ့ ပတ်သက်နေပါတယ်။ ဖော်ပြခဲ့သလို လူရွှင်တော်ကြီးတွေနဲ့ သွားတွေ့ ၊ ပွဲတွေ လိုက်ကြည့်ရုံနဲ့ အားမရတော့ဘဲ နောက်တစ်လှမ်းတိုးပြီး အငြိမ့်စင်တွေမှာ ပြက်လုံးတွေကို အသံလိုက်ဖမ်းတာပါပဲ ။ပထမတစ်ရက်ကတော့ ရန်ကုန်မြို့ ထဲလမ်း(၂၀)ထိပ်မှာ ဈေးသည်ကြီး ဆန်နီအငြိမ့် ကိုသွား ၊ လော်ကြီးနဲ့ အနီးဆုံးမှာ ကက်ဆက်ပိုက် ၊ အသံဖမ်းပြီးပွဲကြည့်ခဲ့ရပါတယ် ။နောက်တစ်ရက်ကျတော့သမိုင်းလမ်းဆုံးနားမှာ လေးမောင်စွပ်ပရာတို့ ကပွဲကို ရောက်ခဲ့ရပါတယ် ။ ကျွန်တော်သဘောကျတဲ့ ပီလောရယ်တဲ့ မှူနတို ပြက်လုံးခွင် ပြက်တော့မှာ ဖြစ်လို့အိတ်ထဲကက်ဆက်ကိုထုတ်ပြီး ဆောင်းဘောက်နားသွားချထားပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲ့ဒီညက လမိုင်းမကပ်သလိုပါပဲ။ သူတို့ကြီးဟာ အီနေပါတယ်။ကျွန်တော်လည်းစိတ်ညစ်သွားပြီး ကက်ဆက်ကို သွားပြန်သိမ်းတဲ့အခါမှာ ကိုလေးမောင်က ကျွန်တော့်ကိုလက်လာတို့ခေါ်ပြီး လက်ဖက်ရည်လိုက်တိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကိုလည်း ဆရာ ဆရာနဲ့ တအားကိုခေါ်ပြီး နေတော့တာပါပဲ။ပြီးတော့မှပြက်လုံးတွေကို ဘာလို့ကက်ဆက်နဲ့ ဖမ်းတာလဲ၊ အရေးယူသဘောပေါက်သွားပြီး အဖြစ်မှန်တိုင်းရှင်းပြရပါတော့တယ်။ ဒီတော့မှ ငိုအားထက် ရယ်အားသန်းဖြစ်ပြီး”မင်းကွာ၊ ငါတို့သင်ပေးပါမယ်။ လာခဲ့ပါ ။ခုတော့ ငါတို့မှာ ပြက်လုံးကို မပြက်ရဲတော့ဘူးဟ”ဆိုပြီး ပြောကာ ပြောကာနဲ့ ရယ်နေပါတော့တယ်။ နောင်လေးတစ်ခု ပြောပြောမိခဲ့ကြပါတယ် ။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော်ရလိုက်တဲ့ သင်ခန်းစာကတော့ `ကြောက်တတ်ရင် ပြက်လုံးကောင်းမရဘူး